

kéo vào vòng trộm cướp chứ bản chất nó không đốn mạt đến thế... Chúng nó đánh cướp nhà băng, tất có nhiều tiền. Hải đũa đã chết, thằng Tư xâm-minh sẽ giết nốt thằng Hiếm... Cháu hiểu rõ chưa?

— Dạ, hiểu rõ. Cháu xin đi thật nhanh.

Má Sáu ngược mặt về hướng có rặng núi dật dờ trong sương đêm pha ánh trăng hạ tuần bàng bạc. Hướng này là nơi có cái trại nhỏ của ông bác sĩ câu tôm.

Tiếng chân của Mỹ Dung nhòa hẳn, má Sáu mới lặng lẽ quay vào nhà. Vừa mò mẫm đặt chân lên hàng-hiền má đánh hơi thấy ngay nguy hiểm. Nguy hiểm của án mạng...

IV.

KHỜU giác má Sáu vừa khám phá ra một mùi lạ. Mùi của người sống.

Má Sáu lùi sát tường, nghe ngóng. Rồi má cười mím một mình. Bóng đen đang quanh quẩn đầu dây không phải người lạ. Mùi của bóng đen

quá quen thuộc. Quá thương yêu. Mặc dầu mùi án mạng thoang thoang trong không khí, má cảm thấy yên tâm hơn.

Má chờ một lát rồi kêu nhỏ :

— Con hả, Hiếm hả ?

Hiếm — phải, bóng đen ẩn núp ở góc nhà là ba Hiếm — bước lại :

— Vàng, con đây.

— Con không ngủ ?

— Không. Cũng thức như má.

— Thằng Tư ?

— Nó ngủ say như chết.

— Con có điều này cần hỏi má. Tại sao má làm thế ?

— Làm thế nghĩa là...

— Nghĩa là tại sao má dặn Mỹ Dung pha nước trà hột vào rượu bìm-bịp cho con uống ?

— Con vốn uống ít. Hồi ở nhà con chỉ uống một chai la-ve nhỏ là đổ mặt tía tai, cho nên... Ba ơi, con bầu khoăn về chuyện rượu làm gì ? Con lại với má đi...

Ba Hiếm ôm má Sáu. Trong vòng tay yếu ớt của má bỗng nhiên hẳn nhỏ bé hẳn, như thể hẳn còn là đứa trẻ 10 tuổi thích làm nũng. Má sờ soạng tóc hẳn, mặt hẳn, vai hẳn, trước khi bật thốt :

— Con khác xưa quá đi.

Ba Hiếm đáp :

— Dĩ nhiên, lớn phải khác.

— Lớn tuổi thì tăng bề cao và bề ngang, làm sao thay đổi được mặt mũi. Hồi ở nhà con không có theo giờ đây...

— Má tính... nhà cửa không có, vợ con không có, con sống lênh đênh, thành ra...

— Má chỉ hỏi về cái theo dưới tai con. Ai chém con ?

— Một thằng bạn. Cãi cộ lãng nhăng gì đó.

— Chứ không phải con làm nghề đâm thuê chém mướn !

— Bậy nè. Con có công việc đàng hoàng.

— Công việc xông vào nhà băng, bắn chết người, cướp tiền bỏ trốn.

— Chu chớa, ai khai với má ?

— Nhứt trình.

— Làm báo nói láo ăn tiền, má ơi.

— Quần áo con dính máu. Nhiều vết máu.

— Chắc máu văng hồi nãy...

— Đây là vết máu cũ. Từ hôm qua... Con không giấu má được đâu. Má ngửi sơ là biết. Hôm qua, con giết mấy người cả thấy ?

— Không giết ai.

— Con phải nói thật.

— Giấu diếm má làm gì. Con quơ tiền, nhét vào bao bố. Thằng Tư xâm-minh và thằng Tám Sốt-rét lo việc bắn giết.

— Thằng Tám nào ?

— Nó cùng đánh nhà băng với tụi con. Con vừa đào huyết chôn nó sau nhà, má quên ư ? Tụi con xui xẻo đụng phải tốp lính tuần cảnh, bình tĩnh trình giấy xe thì không sao, vì họ chỉ tìm xe ấu cấp, họ không hỏi căn cước, thằng Chín Theo lái, thằng Tám Sốt-rét ngồi bên, con và thằng Tư xâm-minh ở phía sau thằng Tám luyễn quỳnh để rút khẩu súng, họ bèn nã đạn. Tụi con chạy thoát, thằng Tám bị thương. Kề ra có thể cứu nó sống song Tư xâm-minh bắt phải thịt nó. Trên đường đào tẩu, một đứa bị thương là điều rất phiền. Vấn đề chia tiền cũng lồi thoi không kém. Thằng Tám Sốt-rét đòi những một triệu bạc...

— Cướp được bao nhiêu ?

— Khoảng 5 triệu. Tư xâm-minh là xếp lớn được phân nửa nghĩa là 2 triệu rưỡi. Chín Theo một triệu, thằng Tám chỉ được quyền nhận 500 ngàn...

— Nè Hiếm, con bị phạt tù mấy lần ?

— 4 lần ra tòa, 4 lần ngồi tù. Loạng quạng mỗi.

lần mấy tháng rồi ra. Chưa lần nào bắn súng đi đúng như lần này.

— Con hỏi hạn không ?

— Cũng chẳng biết nữa.

— Con trốn đi đâu ?

— Chưa định. Đến đâu hay đến đó.

— Hiếm ơi, con nên nghe má... hay ho gì cái nghề ăn cướp, giết người ! Con nên quay lại làm ăn lương thiện.

— Muộn rồi.

— Chưa muộn.

— Nếu con muốn hỏi cái, người ta cũng không tha.

— Con không giết ai, con chỉ ngồi tù là cùng.

— Ngồi tù chán muốn chết. Hôm nay con dẫn tụi bạn về đây là có mục đích. Trước là để kiểm chỗ trốn tạm. Thứ hai, thăm má và chào má. Chuyến ăn hàng này là chuyến cuối cùng trong đời con. Trong đời lêu bêu, hư hỏng của con, Má đừng trông con không biết ân hận... Nếu cảnh sát không tóm được con, con sẽ bỏ xứ mà đi. Đi thẳng một lèo. Con sẽ làm phu làm phen, làm bất cứ công việc gì ở nước ngoài để sống, và xin thề với má, con nhất quyết không ăn trộm, ăn cướp nữa. Má bằng lòng chưa ?

Má Sáu cười, nụ cười thỏa mãn của má bị méo sệch vì hàm răng trên đã rụng non nửa. Trong nụ cười của má thấy rõ sự tội nghiệp. Người sắt đá đến mấy bắt chợt nụ cười ấy cũng phải bồi hồi xúc động.

Má Sáu không vui được lâu vì da thịt Ba Hiếm đột nhiên lạnh ngắt. Hiếm lão đảo vịn mấp bàn :

— Con ngọt thờ, má ơi !

Ba Hiếm mang bệnh xuyên từ bé. Bệnh xuyên kinh niên. Cha truyền con nối. Bệnh xuyên là bệnh của giòng họ má Sáu truyền lại. Chỉ truyền lại cho con trai. Cha của má bị xuyên. Ông của má bị xuyên, Thằng Hiếm mới biết đi chập, chững đã bị xuyên. Bệnh xuyên thường tiếp theo sự thay đổi thời tiết, đang nóng trở lạnh, hoặc đang nắng qua mưa. Đối với Hiếm, nó lại đến bất thành hình.

Thông thường, cơn xuyên được báo hiệu bằng nhiều triệu chứng như bắt hơi liên miên, chảy nước mũi, ợ, nấc, nhức đầu, trước khi nặng ngực, thở hổn hển, mặt tái mét, mồ hôi đầm đìa. Con xuyên kéo dài một đêm hoặc trong nhiều ngày. Rồi ngưng. Rồi tái tục.

Đối với Hiếm, bệnh xuyên ẩn hiện như ma. Thốt nhiên, hẳn có cảm giác cuống họng bị chặn cứng, buồng phổi bị chèn ép. Hẳn ngã ngồi. Bất

động. Tuy tinh hãn không cử động được trong nhiều phút.

Con xuyên ác ôn xô Hiếm xuống nền nhà và hãn biến thành khối đá giữa lúc cần cử động, cần linh hoạt hơn bao giờ hết. Nước mắt tuôn trào hãn ngó má Sáu. Trước kia, mỗi khi lên cơn người ta chích mũi thuốc dưới da, hãn thở lại được liền. Việc chích thuốc phải có y tá một bên, lại mất thời giờ lược kim sát trùng nhiều khê nên má Sáu quay ra thuốc nam, một ông lang già bào chế sẵn những ống thuốc người khá công hiệu. Ba Hiếm bỏ ra tinh, những ống thuốc quý báu này còn được má Sáu cất giữ khá chu đáo.

Má cưỡng quyết lục trong cái tráp đựng trà :

— Thuốc gửi đây con.

Thuốc gửi sẽ giúp hãn rút ngắn sự hành hạ của cơn xuyên, nhưng hãn vẫn phải nghỉ ngơi, chưa thể cử động mạnh. Má Sáu ghé tai con, giọng tha thiết :

— Số tiền 5 triệu con cất ở đâu ?

Hiếm đáp một cách khó nhọc :

— Thằng Tư, không phải con cất.

— Nó gói đầu ?

— Vâng, má tài quá. Nó cuộn tròn, tọng vào túi vải để gói đầu.

— Súng của nó ?

— Giắt ở lưng. Nhưng má hỏi tiền, hỏi súng làm gì ? Má lấy lại hả ? Không được đâu, má ơi. Thằng Tư là con sâu rượu, nó chỉ say lơ mơ thôi, nó ngủ rất tỉnh, dụng khê là nó dậy, bàn tay nó luôn luôn đặt trên bụng, nắm chặt khẩu súng. Mắt má không nhìn thấy...

— Con đừng lo. Nó uống rượu bìm-bịp trộn mật ong, người ta chỉ uống góc ly đã say mềm hưởng hồ nó khiêng cả góc chai. Mắt má không nhìn thấy song mũi má thính, má lại biết bắn súng, con quên ư ?

Ba Hiếm không quên. Trong những năm kháng chiến, má phải tháo súng lau chùi, dần dà má tập lấy cò, má chưa thành thiện xạ nhưng không đến nỗi bết bát. Nếu cướp được súng của Tư xâm mình má có thể làm hãn thất điên bát đảo tuy má khiếm thị hoàn toàn.

Ba Hiếm vẫn lo ngại. Má Sáu đã già, gân cốt chùng giãn, thằng Tư là con hồ giữa thời kỳ sung sức.

— Đề con đi với má.

Ba Hiếm chỉ nói được dứt câu thì tuột tay khỏi mép bàn, nơi hãn bấu chặt từ nãy. Hãn rớt xuống nền nhà lần nữa.

Chẳng nói chẳng rằng má Sáu lao mình vào đêm tối. Đi ngoài ruộng má không sợ té, phương chi má đi trong nhà. Sự khiếm thị làm cho 20 sợi dây thần kinh khứu giác của hốc mũi bén nhạy tới đa. Trong loáng mắt, má đến giẫy nhà sau. Tư xâm-minh đang ngủ, má nghe rõ nhịp thở của hân. Đây là căn ở đầu hiên, thoáng hơi vì trở nhiều cửa. Gió khuya thổi qua vườn chuối kêu kệt kệt. Má Sáu bỗng có cảm tưởng nhìn được những buồng chuối vàng nặng trĩu đong đưa trước gió. Loại chuối cau này tỏa mùi thơm. độc đáo, ban đêm nằm ngửi mùi thơm của nó là mất riu lại.

Má Sáu lại có cảm tưởng nhìn được ở rơm ở góc nhà. Tư xâm-minh đang ngủ ở đó. Căn nhà hơi chật, chỉ xếp vừa hai bộ ván gỗ và cái bàn thờ bằng cẩm lai khảm xà cừ. Thăng Hiếm thua bài cáo liêng xiêng tự quyền chớ đồ đạc trong phòng đi gán nợ. Từ nhiều năm nay, căn phòng trống hốc trống hác. Giời và chim sẻ rú nhau làm tổ. Bọn mối hớn xược cũng đến lập trụ sở. Nhờ gỗ tốt bọn mối chỉ gặm nhấm sơ sài. Má Sáu định rưới xăng, đốt cháy họ hàng nhà mối nhiều lần, và lần nào má sửa soạn làm là lần ấy má lại kệt công chuyện. Thời gian trôi qua....

Giờng hồi tưởng của má Sáu khựng lại vì

tiếng ngáy của Tư xâm-minh đời khác. Hân vừa đời thế này. Hân vừa đời tiếng ngáy. Má Sáu ẩn trong góc nhà, theo dõi bằng mũi và tai sự việc đang xảy ra. Tư xâm-minh cầu nhau một hồi rồi nhai nhóp nhép. À ra hân mơ ngủ... Trong chốc lát tiếng ngáy của hân đều đặn lại như cũ.

Má Sáu kiên nhẫn chờ đợi. Tiếng côn trùng rí rả hòa lẫn tiếng tấu chuối kệt kệt thành một điệp khúc chảy bỏ hơi lạnh. Má khom lưng, rón rén về phía ổ rơm. Bàn tay rần rêu của má mò mẫm nhẹ nhẹ. Tư xâm-minh nằm nghiêng, cái túi vải đầy ắp giấy bạc bị dầu và cộ hân dè chặn lên trên. Khẩu súng trái khế mắc kẹt bên dưới.

Má Sáu bỏ ý định rút túi tiền. Ngủ say đến mấy hân vẫn có thể tỉnh dậy. Má không dám thở. Má nín hơi lâu đến độ mặt má phừng phừng. Má luồn tay dưới gối. Tư xâm-minh lại đời thế này. Đời tiếng ngáy. Rồi cầu nhau. Rồi nhai nhóp nhép. Tim má Sáu đứng đờng. Huyết quản má như dòng cứng. Nhóp nhép xong, Tư xâm-minh nháy mũi. Rồi ho sù sụ như ông già lục tuần. Rõ lắm chuyện... Nếu không vì khẩu súng má đã cộc vào đầu hân, một cái.

Sau cùng mọi việc cũng được hoàn tất êm ru. Khẩu súng trơn tru được kéo khỏi mặt rơm không.

quá vất vả như má Sáu, dự tính. Năm được khẩu súng xong, má bước lùi.

Thì... ầm ầm... ầm ầm...

Điều má sợ nhất đã đến.

Thằng tướng cướp ác ôn tỉnh dậy. Cử chỉ đầu tiên của hắn là sờ khẩu súng. Và hắn biết khẩu súng bị mất.

V

NHỮNG tiếng ầm ầm ban đêm không phải là chuyện lạ trong vùng. Suốt tháng, suốt năm gần như cả tuổi thơ của thằng Hiếm và tuổi xế chiều của má Sáu, những tiếng đại bác ầm ầm đã biến thành một phần cuộc sống. Má Sáu đã quá quen nên những khi đại bác nổ gần nhà má không cảm thấy điếc tai.

Đối với Tư xam-minh lại khác. Đối với hắn đó là trận động đất dữ dội. Hắn choàng tỉnh. Toàn thân hắn cứng lại như con tôm đông lạnh khi hắn khám phá ra sự thật phũ phàng. Khẩu súng tối cần của hắn

đã biệt tích. Hắn không hoảng hốt như nhiều người khác. Nhiều năm lăn lộn trong nghề súng đạn đã tạo cho hắn một sự bình thản ghê rợn trước cơn nguy biến. Mỗi khi ngủ hắn đều giấu khi giới dưới gối, vừa vặn trong tầm tay. Hắn đã kiểm soát lại hồi nãy : khẩu súng bộ thân quý báu vẫn ở chỗ cũ.

Giờ đây khẩu súng không còn nữa. Nghĩa là nó bị đánh cắp. Ai đánh cắp ?

Hỏi là đã trả lời. Tư xam-minh cuộn tròn, lăn khỏi nệm rom. Hắn chờ đợi khẩu lệnh «giơ tay lên». Khẩu lệnh này chưa được phát ra, song hắn tin chắc kẻ thù đang lờn vờn đầu dây, kẻ thù đang chuẩn bị nhả đạn, một cách tàn bạo và chính xác...

Hắn không thấy gì hết vì trời tối thui. Hắn không nghe được gì hết vì má Sáu án binh bất động, hoàn toàn bất động. Tư xam-minh bò «hỏa lực» ra cửa, lên nhà trên.

Má Sáu lùi lùi bước theo. Nếu má không mắc bệnh tê thấp, gân cốt không bị hư hỏng, má có thể chạy veo veo trong nhà. Dường như má có con mắt vô hình.

Thế mà má Sáu lại vấp té và gây tiếng động. Chẳng hiểu sao mà vấp té. Có lẽ má bị xúc động, khả năng của con mắt vô hình bị hạn hẹp tối đa. Có lẽ đây là sự oái oăm đầy đau buồn của định.